

автобіографія

іван кулінський

іван кулінський

авто
біографія

Київ

ЕЛЕКТРОКНИГА

2012

автобіографія

автобіографія	7
видиво	9
повернення	11
не помиляйтесь	12
теодозія	13
феодосія	14
вічновічнавіч	15
замовлялочка	16
вдома	17
сидячи на гілці	18
гори	19
мої пгр	21
фестиваль ісуса	23
рано	25
ремонт уття	27
на стіні понад покутем... ..	30
журавлі	31
сьогодні	32
«бувай», насправді — побажання	35
ти є	37
чудо	39
вона	41
ластівки	43
кінець листопада 1	45
кінець листопада 2	47
кінець листопада 3	49
життя відчинених дверей	51
лист	53
тільки б	55
відповідь	57
один зі страшних сугів	58
чаплянята	60
крим	61
сніжинки	63
скрес	64

навчання	65
день народження	67
входини	69
вона прийде зранку... ..	70
портофранко	73
коли вперше... ..	75
куди... ..	76
хвиля приносить тобі... ..	77
хрещення у стіксі	79
резюме	81
мистецтво	85
баклицький	87
don't try	
(in memoriam charles bukowski)	89
станція наступна	91
146K	92
просто	93
осінщина	95
кутній столик біля вікна	97
світлечці	98
любо, налий усім моїм друзям	99
вірїст	102
«троянда, відквітнувши, увічнена назвою, лишила довіку оголене ймення»	103
E40	106
ти будеш	107
пам'ять	109
ранок	110
гепіенд	111
звігти	113
щастячко	114
терези	116
вітер в соснах	117
усмішки і посмішки, підмети і присудки	118
портато	123
ненаписане	124

УДК 82/89(Кул)

ББК 84 (7Укр)-7

К 90

К 90   **Кулінський Іван.** Автобіографія : поезії. — К. : Сан-
ченко : Електронка, 2012. — 128 с. : іл.

ISBN 978-617-7026-05-0

ISBN 978-617-7026-02-9 (серія)

Книга про місця гніздування птахів і портових кра-
нів, практичний посібник із пересадки внутрішніх органів
залізниць, автотрас, вулиць асфальтових та брукованих,
стежок і манівців, повітряних коридорів та химерних
маршрутів кораблів із вільною практикою. Про перечіку-
вання дощу просто неба та про те, що «найкращий ви-
хід — завжди наскрізь» (Р. Фрост).

ББК 84 (7Укр)-7

ISBN 978-617-7026-05-0

ISBN 978-617-7026-02-9 (серія)

© Іван Кулінський, тексти, оформлення, 2012

© Серафима Зотикова, ілюстрації, 2012

мамі
і світлані

автобіографія

*Земля така гаряча,
Така руда земля.
Маленький хлопчик плаче:
Не бийте журавля.*

*Притне його до себе
Й руками затуля:
Ой, дядечку, не треба,
не бийте журавля!*

Леонід Кисельов

народився. з того усе й почалося —
очі і ночі, її золоте волосся.
акушерка, що витягнула у світ,
сказала буденно: «ну, привіт».

«а?» — запитав, агресуючи богу.
скльовуючи павучків з лікарняної стелі,
на підвіконні з ноги на ногу
в задумі переступав журавель.

виріс, мов дерево на осонні,
ставлячи понад церковні дзвони
співи пташині, перші громи,
шепіт проталин в кінці зими.

працював каменярем у китаї,
казав «чорт його знає» замість «не знаю»,
вітрові щоглами заперечуючи,
був абабом десь у туреччині,

не лічачи, як і гостинні причали,
жінок, що із них «прощавай» кричали,
доки одного разу, опівдні
(задули якраз спекотні східні),

грубими дошками прийняти чал
кинулось босоноге дівча.
– хто ти? назвись, щоб я знав, чиє
серце збудило серце моє?

кажуть, тепер його кличуть «бей».
ростить виноград і десяток гітей.
а замість прапора білокрило
над їхнім будинком лопоче вітрило.

говорять, що рай — це його сад,
що град обходить його самосад
(людям би лиш говорити),
настільки міцний, що навряд
хтось зміг би такий курити.

і у кінці він хотів би мати
за два зарахованим кожен рік,
весла, що лащились до латаття,
знання, що, попри все, зберіг

ключ від найдорожчого скарбу,
з вірних рук найсолодшу склянку води.
й бачити, як через білу фарбу
проступають журавлині сліди.

вигово

за кутнім столом в портовому буфеті
втискаюсь щокою у дошки липкі,
доки стегнаста розносчиця света
лічить мої п'ятаки.

я жив у кредит, я продався янголам,
там вистачить, сонце? ну певно, що так.
ти пригадай, як в гуртязі на янгеля
заплітав тобі в косу червоні маки.

як плаття оце, у яке вросла ти,
зіткав із червоних судин своїх.
і несли журавлі у далекі карпати
у крилах вітри і сніг.

я був з багатьма, та лишився з одною
любов'ю, солодкою, як війна,
коли перед найважливішим боєм
присягаєш землі навзнак.

а по перемозі — щоденний труг,
щоденна любов, мов пайковий цукор,
і чекання на час, коли нас перетруть
на муку, що міситимуть божі руки.

й поезія, котра керувала мною,
мов самогубця на швидкісній трасі,
ставала чумацькою сіллю п'янкою
і сивиною на іконостасі.

а друг іронійно кигає «посивів»,
ллючи у гранчак морозну гжелку.
несуть журавлі із одеси в київ
мій крам усіх кольорів веселки.

що і кому я не зможу дати,
куди утечу від усіх в кінці?
коли спрацьовані вщент верстати
зупиняться, вірні моїй руці.

ти, дівчинко, будеш моєю, допоки
здатні пливти кораблі.
доки зорі будуть знаходити спокій,
гаснучи в чорній ріллі.

і тиснучи кнопку червону вкотре,
промовляючи гірко міцне слівце,
виходячи з цеху до нічного порту —
радію, що встиг написати про це.

повернення

вода, погібна до чорнил,
каміння сточує в намисто.
заходить баржа в ізмаїл —
у порт, неначе в місто.

і місто ув обійми раго
приймає мерзлі чалки,
і їхній ніжності не зрадим
ні я, ні чайки.

так повертаються кохані —
як грузки глечиків
до берега із калабані,
приречено —

удосвіта в міста далекі,
в близьке минуле.
ключем із одного лелеки.
вокзальним гулом.

не помиляйтесь

не помиляйтесь, світанки рахуючи.
у виборі перед одвічним сном:
з рук виноградаря спити отруту чи
з аптечної склянки добре вино.

руки коханих пахнуть житом,
долоні, що сіяла, вірним.
і треба навчитись його ростити
у будь-якій прірві.

пожадливо шукане щастя не знайдеш.
сльозами розводь акварелі.
у казці життя ми всі лише зайди,
бездомні міські менестрелі.

чи є потойбіччя, а чи немає, —
квіткою чи сміттям —
однаково, друже, ти помираєш
тим, ким прожив життя.

кажуть, найгірше гинуть самому
й легко вмирати нещасним:
коли тобі вдячні за твою втому —
у цьому і є щастя.

теодозія

раптом йому пригадались
і залізниці закінчення,
і дівчинка, що кричала:
я буду дивитись на інших!

все, що було богом дане,
сьогодні як на долоні:
ніжно торкати вустами
вихор у неї на скроні.

море, мов чача, займалось.
моря було по вінця.
причалом луна блукала:
я... буду... іншою?

феодосія

всі вулиці вели в минуле,
до моря, до її обіймів —
так руки до жінок тягнули
актори у беззвучних фільмах.

посеред ночі, він, напившись
якогось дивного мускату,
почув, до неї подзвонивши:
ваш абонент бажає спати.

й цибаті чорні чаплі кранів,
вантажачи металобрухт,
розпачливо, немов востаннє,
із неба зойкали: ти-тут.

ВІЧНОВІЧНАВІЧ

і серцю крикнеш: «перестань!»,
й сама собі, що не стара,
і світ, мов чиста береста,
чекає ніжності пера.

курну дорогу дощик топче,
шепочеш: «стою, стою».
коханий зморшкуватий хлопчик
тримає в руці твою.

ворони чорним віщунським сміхом
березові рани гоять.
переживемо ми навіть їх
з тобою.

«lovemelovemeshowthatyouloveme», —
горобці із соняхів сонцю співають, —
«ніщо не змінюється і не зникає.
togetherforever. вічновічнавіч».

ЗАМОВЛЯЛОЧКА

доле, даруй всім по trochu:
миші — зерно у льоху,
псові — місяць, котові — мишу,
совість чесному, злогію кришу,
ворогу зброю, дружбу товаришу,
згарище тим, хто танцює на згарищі.
очі — поетові, акторові — грим.
доле, даруй усім.

даруй наснагу птахові
співати нам на дахові
радо про сумне,
лугові — сукню квітчасту,
а дівчині, що плакала
в обіймах моїх від щастя,
даруй щодня мене.

вдома

лісова без зупинки. наступна буча.
баби радяться за щось від нервів,
пташино літери синкопуючи.
і ллється густим молоком травневим

у вікна, в поламану вентиляцію —
повітря, настояне на квітах акації.
електричка, мов дихання, зупиняється
вночі на безлюдній станції.

сумлінні пси відгавкують вечерю,
охороняючи від місяця будинки.
платформа ворзель. наступна немішаєво.
кічеєво,
увага, без зупинки.

на ганку сходи знайомо рипнуть.
ключі біля дверей почепиш.
і мама скаже:
«повечеряй.
я борщику тобі зварила».

сидячи на гілці

бачив сьогодні з вікна маршрутки
лелеку, що йшов уздовж автотраси.
а підпиляне дерево вголос тужить
перед тим, як упасти.

голуб голубку за чуба посмикує,
співає весільної котисько смугастий.
а підпиляне дерево, вломившись, скрикує
перед тим, як упасти.

рай — це на морі лічити бурунчики,
долонями сонце один одному застуючи.
як солодко дерево виструнчується
перед тим, як упасти!

чеберяти з тобою ногами край світу,
разом пройшовши недовгу путь.
так підпиляне дерево вміє радіти,
з того, що молоді ростуть.

гори

дощ нерівною йде ходою,
затинається й падає.
без тебе не так, як з тобою.
вчуся любові у райдуги.

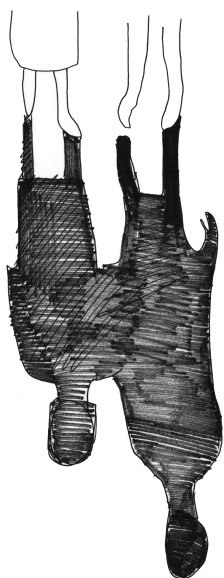
як у хмари питається прикладу
пар над горням із кавою.
як після першої тисячі
дихати вчишся заново.

як на карті, між нами відстані
квадрат до квадрата згортаються.
у кожную найменшу тріщинку,
мов ялівець, вростаю.

вчуся терпіння в рослин,
шепочу безголосо: «будемо».
хмарами дощовими
над горами сходяться сумніви.

гроза через всю країну
з карпат у київ несеться.
ховає од вітру ялина
у глиці, мов свічку, серце.

мої пдр

закохані,
що порізно пересуваються містом,
значно небезпечніші, ніж п'яні водії,
хай би навіть далекобійники
чи бульдозеристи;
закохані зупиняються
серед дороги
подивитися на горобця,
що сидить на світлофорі
із запаленим червоним чоловічком,
або кварцеву блискітку в асфальті,
або пригадати,
як вперше тримались за руки,
проходячи повз крамницю
з адекватною назвою «счастье»,
або навіть
щоб тихо промовити,
копіюючи діалект хвиль
на одеському причалі:
«а-шшо? а-шшшшо?»
потрібно ввести спеціальний
дорожний знак —
«увага!»
закохані, що порізно
пересуваються містом!»,
аби вони всі
безпечно дісталися огне одного,
взялися за руки,
удвох зупинялися серед дороги,

поговжуючи щасливі миті,
не підпорядковані
лічильникам на світлофорах,
лишаючи на асфальті
якогого більше
своїх кольорових слідів,
на місці яких, власне,
і з'являються кварцеві блискітки.

фестиваль ісуса

«зачекайте», —
перестріла мене тьотька
із добрими вологими очима, —
«зачекайте, у мене дещо для вас є».
що мені було на похмілля
та й взагалі — зле,
зупинився.
думаю: може, в неї за пазухою
для мене приховане пиво.
«фестиваль ісуса!», —
радісно оголосила тьотька.
«чого?!», — охрінів я.
«фестиваль ісуса!» —
«ісуса?» — «так!»
«а ведуча, певно, марія магдалина?», —
починає виносити мене;
фестиваль ісуса,
йо-майо, це ж, уявіть собі:
старенький ісус,
знудившись втікати по супутнику
канал «вічність»,
йде в міністерство культури,
просить
відкрити доступ до порнохвиль,
кмітливі посадовці
відразу пригощають його
конфіскаційними кавою
і ганджубасом,
«якраз ви нам і потрібні»...

що тільки у людей в голові?

бородатий мойсей
за режисерським пультом!

«слухайте, а офіційний напій фестивалю —
кагор?
чи свята вода?», —
без особливої надії запитав я.

рано

*Рано ще, рано,
Ще й Марія не вставала
І до мене не гукала:
«Вставай, Іванку!»*

Леонід Кисельов

рано, ой рано, мамо,
літові осінь видиться.
опеньки під сволоками.
гарбузів напружені вилиці.

рано, ой рано, люба,
гіти навчаються смерті,
щозими неухажно гублячи,
мов рукавичку, відвертість.

рано, ой рано, дівчинко,
затуляєш сумні оченята
на пальцях цілунками ліченими,
мов сорочині сороченята.

рано. мені б мовчати
рибою досхідсонця.
рибою в рибній ятці.
рибою в ополонці.

мов лист у пляшці без корку,
просочуюся водою.

не вірю людям, допоки
вони не виймають зброї,

або повертаються спиною,
затискаючи в грудях рану,
думаючи лише: сплинуло.
рано, ой рано, кохана.
рано, ой рано.

ремонт уття

ти думала, то так просто —
викинути щось з голови, мовби вимести
сміття з балкону.
перехились через поруччя,
стій, заклакнувши,
дивись:
клапті зі старого нотатника
кружляють за вікнами третього, другого,
першого,
намагайся дочитати слова із минулого,
доки вони не впали
долілиць у багряне листя;

читай,
як гупої ночі я йшов на вокзал,
брав у цілодобовому пляшку
й сідав на сходах перону
чекати
тебе
(світанку,
сонних голубів,
що вмиватимуться в калюжі
біля кособокого кіоску «ремонт уття»,
білетерів, контролерів,
бабусів із гоґодзами й грибами у кошиках,
зрештою, станційних робітників:
пофарбуйте мене білим вапном!
вибийте мені порожній квиток
до неважливокуди!

продайте мені скасований розклад руху!
візьміть мене до кошика, наче кошеня!
я буду ловити мишей!
я буду муркотати!
я більше ніколи не буду самотнім!
відремонтуйте мене...)

читай,
як шипіло вологе вугілля
у котлі зимного плацкарту,
яким я хріначив за п'ятсот кілометрів,
аби почитати тобі вірші,
випити з тобою коньяку
із паперових стаканчиків з-під коли
у мертвотно освітленому переході
між станціями «історичний музей»
і «радянська»,
просто зустріти тебе
у гольфстрімі харківського метро,
запитати про справи, про життя і
смерть,
отак перепинити і спитати: як воно?
як воно — тобі без мене?
як воно — мені без тебе?
чи так само
смакують мигдалеві містечка
у тотій кав'ярні,
чи такий само гідотний цикорій,
що ти пила його надвечір замість кави,
аби не перебити сон,
і все рівно не могла заснути
до шостої ранку,

аж доки сонце не починало
колоти промені
об кактуси на твоєму підвіконні?
як воно — увесь час ніяково посміхатися,
немовби тобі
защемило якийсь лицьовий нерв,
посміхатися, намагаючись
тримати очі щонайширше відкритими,
щоб не дати просковзнути сльозам,
посміхатися і подумки щось лічити,
щоб не
розревітися
і не кинутися вогнем одному в обійми,
як воно, чорт забирай?
порожньо.

стіл тепер попідвіконню на колінах,
хухай
на коректовані памороззю нотатки,
молися: та що ж це, божечки?
слова, відігріті твоїм диханням,
перетворюються на прожилки
ще живого листя.

* * *

на стіні понад покутем бреше рагіо.
мороз розмальовує мальвами скло.
мене поминати, як мого прадіда,
не прийде усе село.

морозе, морозе, кутя вже готова,
ходи, не топчись під вікнами.
миші з горища змели полову,
рушники на іконах випрано,

мати несе капусняк від печі,
морозе, ходи зігрітись.
а не приходиш до нас у святвечір —
най і весною не стрітись.

пахне кутя, аж всміхається хата.
комин зітхає лячно.
«морозе, приходь у онука забрати
страхи дитячі», —

бабуся чука мене на колінах, —
«от скаже, хоч плач, хоч смійся!»
на кладовищі мені серед рідних
не вистачить місця.

журавлі

вітер вщухне, припинить дощик
дружню розмову з ринвами.
і товписько на привокзальній площі
зупиниться.

всі задивляться, знітившись,
як, поштарями цибатими,
мої журавлі, відлітувавши,
відлітатимуть.

голуби, волоцюги, колійники,
менти, попрошайки на милицях,
провідниці, блудниці, мрійники
замисляться:

втікаючи від зими
до свого міфічного вирію,
чому лише декотрі з них
скрикують?

сьогодні

скільки б це все не тривало
і як би не вимірювалося:
дівками, що тебе не зраджували,
тобто дівками,
з якими ти ще не знайомий,
чи смертями на світанку,
коли з темряви народжується небо,
спочатку сіре, потім сіро-синє,
потім синьо-сіре, потім синє,
чи порожніми пляшками з-під мускату,
печальними й сповненими сенсу,
як викинуті на помийку зів'ялі квіти,
чи недопалками,
розплющеними у попільничці,
мов черв'яки
у калюжах на проїжджій частині,
косяками, що ти викурив
чи косяками риб,
яких ти спіймав зі свого човна,
зграями птахів, що ти їх проводжав
очима, коли вони відлітали,
відлітали, відлітали, відлітали
саме від тебе,
зграями гітвори,
що ганяли за твоїм вікном
напівздутого м'яча,
м'якого і непевного,
схожого на цицьку старої шльонгри,
потягами із їхніми протягами

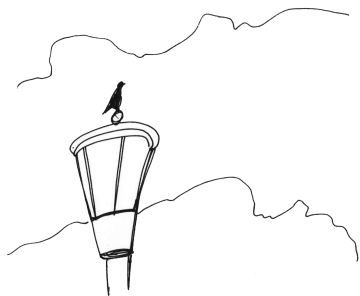

і витягами з правил перевезень,
дивними будинками
з дивними квартирами,
в яких ти пив своє пиво,
сидячи на балконі і дивлячись вгору,
у нетвої, нічиї, деперсоналізовані
і знебарвлені міські небеса,
бо куди там ще дивитися;

як би це все не називалося:
божевіллям, похміллям чи свавіллям,
задухою, дивом,
перевтіленням, перевдяганням,
мандрівкою, видивом,
безнадійною спробою,
сміхом, сміхом, сміхом
твоїї першої жінки,
нетверезої й нерозумної,
що сказала тобі: «користай з мене»,
чи просто днями,
коли тобі хотілося вдихнути
все, що тебе оточує, і не видихати —
радії
сьогодні,
бо скоро зникнуть
сміх твоєї першої жінки,
твої похмілля,
твое небо, сіре, сіро-синє, синьо-сіре,
синє,
твої недопалки викинуть до смітника,
твої пляшки з-під мускату
переб'ють і переплавлять,

з твого човна на березі зроблять поміст,
щоб ловити твою рибу,
твої гівки зрадять тебе,
твої птахи
відлетять.

«бувай» насправді — побажання

зойки потягів. дощ. прощання.
листям устелений ґанок.
мов окріп до горняти з чаєм,
лється на нас ранок.

передчуття. грож. біле
небо, напнуте, мов парасоля.
і якось ураз облетіли
дерева обабіч колій.

останні місця. горішні.
білизни вологої стосик.
чай з рафінадом. до моря
мандрівка. а скорше, проща.

дні нанівець стираються,
мов підбори, кохана, і скоро
ти вже не зможеш дізнатися,
хто із тобою поруч.

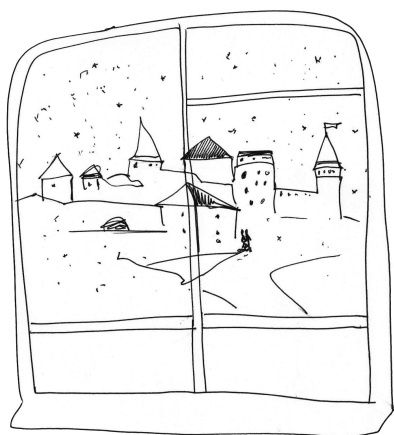

ти є

кожен будинок на подолі,
гівчинко,
кожна пивничка
і всі її столики, подряпані денцями кухлів,
кожна квітка, що доцвітає цієї осені
з надією повторитися,
безпритульні псиська
з очима, сповненими вірою в життя,
закохані з їхніми букетиками
різнокольорового листя,
голуби,
музиканти,
трамваї —
всі вони знають,
гівчинко,
чому, йдучи вулицею сагайдачного,
я гістаю із невидимого сагайдака
невидимі стріли,
й вистрілюю їх всі до одної в небо,
чому я співаю,
стікаючи боричевим током,
чому мені зимно і гаряче водночас,
чому я ладен згребти в обійми
увесь вогкий погін
й розцілювати кожен кодовий замок
на дверях його парадних.

ти є, гівчинко.

чудо

чудо, якому повинні ставити пам'ятники
навіть у найменших містечках —
замість стрьомних визволителів,
кобзарів, лєнінів
та інших героїв коміксів, —
чудо, якому повинні складатися славослів'я,
і на захист якого
мають прийматися законодавчі акти:

ти
і
наша
зустріч.

це мають бути навіть не пам'ятники,
а, скоріше, сакральні місця,
якісь вігтинки узбіч автотрас,
дерева посеред полів,
запилені дорожні знаки
із номерами автобусних маршрутів,
ятки з морозивом,
написи «купатися заборонено»,
власне, будь-що,

головне — туди будуть приходити діти,
приноситимуть квіти,
читатимуть віршики,
головне — всі нарешті зрозуміють:
найголовніше чудо — зустріч двох,

які мали зустрітися.
менше з тим, головне:
ми будемо цілуватися
на кручі
під муром кам'янець-подільського замку,
й наше серцебиття
зливатиметься з шумом смотрича,
і повітря навколо нас
теплішатиме, теплішатиме,
і, зрештою, почне тремтіти,
як-от коли взимку відчиняєш квартиру.

ВОНА

їхати до моря,
знаючи, яким воно буде:
гори над берегом,
бари на пляжі,
люди, що лежать, стоять,
сидять, плавають —
забуваючи,
забуваючи,
забуваючи.

їхати до моря восени,
якраз коли починає дощити,
хлюпати калюжами
до дивних придорожніх кав'ярень,
у яких на першій сторінці меню
чомусь завжди водка і солянка,
слухати масне базікання
далекобійників за сусіднім столиком,
пити напівпритомну руду каву
і знову їхати
до моря.

їхати до моря,
коли перестаєш вірити
у все,
що має назву або ім'я.

та коли, нарешті,
його побачиш —

навшпиньках підходь до води,
сідай якомога ближче
і гладь, ледь торкаючись пальцями
до її долонь.

цілуй її.

раптом зрозумієш:
ти ще ніколи в житті
не цілував
моря.

ластівки

коли ластівки літер
написаних мною віршів
і ластівки звуків мого шепоту
сідаять на один електричний дрiт,
я розумію, що ось воно —
щастя,
оце воно і є, —
те, про що мені розповідали у дитинстві.

те, про що трохи згодом
я розповідав у своїх книжках.

знати, що більше нікому не скажеш
«люблю»,
окрім дівчини, яку обіймаєш зараз.

знати, що все, що ти кажеш,
ти кажеш востаннє.

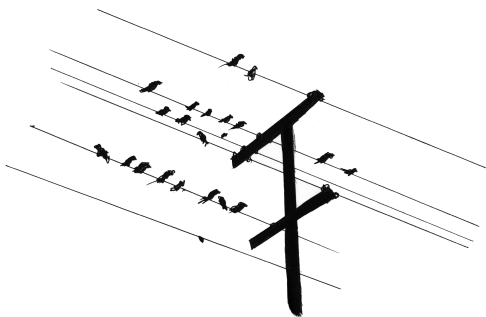
знати, що он у тому підйомному крані,
який височіє над нашою вулицею,
вказуючи єдиною рукою на захід,
сидить жива людина,
зараз вона натисне на важіль —
кранова правиця стане лівицею
і вкаже на схід.

ти живий, коли відчуваєш.
зворотнє не вірно.

знати, що ластівки,
літаючи низько над водою,
передчують дощ.
знати, що я прокинуся серед ночі
від шуму дощу
і почалапаю писати тобі листа.

знати, що ти прокинешся серед ночі
від шуму дощу
і перевіриш пошту.

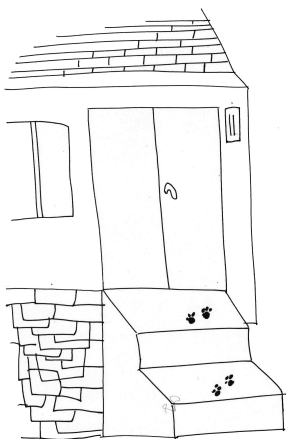

кінець листопада 1

кінець листопада — а ще не було
жодного заморозку, і поштарка щоранку
ще проїжджає повз мій гім
дівчинкою на велосипеді
замість повільно, приречено
човпти у старечих валянках.
ще у самих лише заправних блузочках,
розхристані,
курять біля переходу на святошині цьори,
чатуючи на знайомих алкашів:
хто перший назбирає і здасть
достатню кількість пляшок,
той не буде самотнім сьогодні
в ґенделику.
ще час до часу йдуть дощі,
і мій пес
влаштовує на ґанку свято брудних лап,
ще можна пригуляти
повз якісь стрьомні заводи,
склади та інші
вже зовсім непевні промислові руїни
із контрактової на куренівку,
щоб зайти там у паб і випити глінтвейну
й рому з кагором —
не тому, що холодно,
а тому, що ви закохані,
й ваша температура
цілком співпадає
з температурою цих напоїв.

ще пропонуєш грузям
якісь такі весняні тости,
тобто єдині, за які взагалі варто пити,
на кшталт «за нове життя»,
«спочатку треба
розібратися зі старим», —
відказують вони,
й ти відповідаєш,
що насправді все попереду —
як ковток, котрий зробиш
наступної миті.

кінець листопада 2

кінець листопада —
час прибирати на горище
старі подряпані платівки,
зносити до публічної бібліотеки
філософські трактати
й безнадійно повне зібрання
нудотного толстого,
час розбивати наметові містечка
на величезних
незасіяних площах української землі,
щоб ні проти чого не протестувати,
висловлюючи таким чином
єдино відверту громадянську позицію:
я собі тут живу,
їм свій хліб, п'ю своє вино,
палю своє вогнище, кохаю свою дівчину.
час чекати трамвай на кінцевій зупинці
(для тебе, безперечно, початковій),
щоб сісти у нього, порожній і свіжий,
і вийти на останній
з тими небагатьма,
хто завжди доїжджає до кінця.

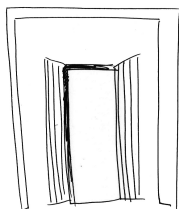
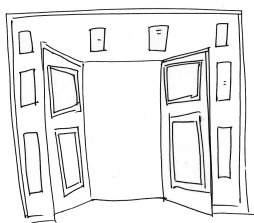

кінець листопада 3

кінець листопада — і вже звідусюди
чути: «встигнути б до нового року».
моряки правлять грузинські мандарини,
гуцули рубають ялинові ліси,
винороби псують вуглекислим газом
біле вино,
телевізійники знімають
голубих з бенгальськими вогниками,
навіть сніг має встигнути випасти —
бо всі так хочуть.
на новий рік
я хочу просто сигіти поруч
і мовчати,
а потім, зауваживши в очах одне одного
щось зі стороннього погляду
зовсім непомітне,
якусь особливу яскравість
відбитку світла у зіницях —
обійнятися,
промовити що-небудь,
ні, не «з новим щастям»,
а, скажімо, «сталося»,
або «угу»,
або «от».

життя відчинених дверей

проходячи вулицею, сідаючи у метро,
набираючи код на домофоні,
відмикаючи замок,
вилазячи із таксівки,
спускаючись сходінками
залізничного вагона,
натискаючи кнопку в ліфті,
питаючи: «хто там», —
знаєш: двері, що відчиняються тобі,
належать тобі.
відчиняючи їх, ти належиш їм.
саме це і називають любов'ю, щастям,
життям.
і що б там за ними не було:
чисте травневе небо,
вогкий парадняк,
гарячий кримський пісок,
дешевий лінолеум,
ніч, день, минуле, майбутнє,
плач, сміх, радість, божевілля,
кохання, ненависть, сум, смуток —
ти відчиняєш двері,
і вони
вже інакші,
й те, що за ними
і перед ними,
також інакше.
мабуть, ти помічаєш, що двері
вміють скрипіти по-різному.

ось із під'їзду виходить хлопець,
несучи в руках гіацинтову квітку,
схожу на серце,
і двері легенько підштовхують його,
мовляв, швидше, не спізнись на побачення;
ось зі старого будинку
із вже чималими деревцями на даху
вирушає по бакалію гідусик,
і двері за ним
зачинаються повільно і обережно;
ось із дев'ятиповерхівки вибігає
струнка гівчина у блакитному пальтечку,
радісна, вона просто-таки
вистрибує тротуаром,
і двері позаду неї
виспівують по-пташиному.

знай:

всі мої двері завжди відчинено для тебе.

лист

привіт. сьогодні розгодинилося,
десь о третій навіть з'явилося сонце,
і кожна голочка на соснах
радісно виструнчилася,
і троянди під вікном заусміхалися,
і я подумав: а що, коли зараз
вийти з дому
й піти до тебе
пішки?

скільки часу б це зайняло?
чомусь уявилося,
як ми зустрічаємось посередині
між двома пунктами,
позначеними лише літерами,
бо назви в таких речах
важать найменше —
головне, що ми вийшли
із пункту а в пункт б і навпаки,
головне — дія,
головне —
що ми обов'язково зустрінемося.

хочеться, як у бітова, почати книгу,
яку потрібно буде писати все життя.
книгу, яку не можна редагувати,
з якої не викинеш жодної сторінки
і жодної не годаси,
яку ніхто й ніколи повністю не зрозуміє,

окрім тебе і мене.
приходила страховий агент,
намагалася застрахувати моє життя.
що вона знає про нього?
що в житті варто застрахувати?
я запитав, чи страхують вони квіти.
здається, вона не зрозуміла.

сойкою скрикнула остання електричка.
люди, що їдуть у ній,
з кожною миттю
ближче до твого міста, ніж я.
це несправедливо.

як цей день минає для тебе?

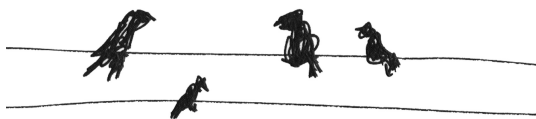
тільки б

низько, мовби тралячи землю, хмари тягнуться.
наїжачились сосни, відчуваючи зиму.
і більшає не за погодою вдягнених
чоловіків на причілку цілодобового магазину.

тільки б слухати (менш говорити. лише посутньо.
наприклад, птахам наснаги зичити)
як через міст над ірпінню
крізь теперішнє у майбутнє
суне остання нічна електричка.

довшають ночі. тепер мені довше не спиться.
частіше одну від одної куриться
на ґанку, де теплим клубочком у глищі
минуле згорнулося.

відповідь

прощання. сльози, очі, речі,
взаємні докори сумління, підписи.
останній поцілунок, млосний вечір.
мовчання. мовчання у відповідь.

пришвидшиться пульс від простого:
«...через другий поверх вокзалу...»
втікай, поки маєш від чого.
кажи, поки не зав'язали.

серпень — рахуй боліди,
пляшки у дешевих кімнатах.
голова — помилятись, боліти,
серце — любити, спинятись.

вересень — сум і спомини
у тебе, мов збіжжя, збирає.
а сонце так само сходить
із-за теплоелектроцентралі.

– сьогодні подвійний без льоду.
– зустрінемось? (в голосі страх)
– птахами перед відльотом
на електричних гротах.

жовтень — листя, як звісточки:
безкрає, себто, не краєне,
життя починається, гівчинко.
життя починає...

один зі страшних судів

ти стільки разів живий
і стільки разів чоловік,
скільки задумувався про
безнадійне безумство свого існування,
або навіжено ненавидів світ,
або шалено кохав людину,
одну з людей;
головне —
не поєднувати все це одночасно.

так я думав,
стоячи на краєчку хвилелому і хлещучи
з дволітрової пластикової баклажки
«портвейн адміральський».
мною хитало і трусило одночасно,
уже дивне відчуття, сказати б,
як землетрус на кораблі,
я добавляв і добавляв, розмірковуючи,
скільки часу вмирають потопельники,
і чи заплющують вони очі,
чи, навпаки,
з цікавістю розглядають підводний світ,
як у арт-хаузовому кіно.
у такі моменти завжди згадуєш про бога,
і я — не виключення,
щоправда, господь уявлявся мені
не сивобородим осяйним старцем,
а середнього віку
неголеним і погано причесаним

похмільним інтелігентом,
подібним до венічки єрофєєва.
«що ж ти маєш?», —
меланхолійно й трішки глузливо
запитав у мене господь,
сидячи за грубим столом
зі старанно зішкрябаними
ножем для розділки м'яса
сороміцькими написами.
«дивися, господи, ось:
портвейн адміральський
по вісімнадцять сімдесят п'ять за літр», —
відповідав я, ніяковіючи.
«то він жаданий для тебе чи ні?», —
пом'якшав господь,
наче щось пригадуючи.
«жаданий, господи!»
«то пий,
не мороч мені голову!
і не стовбич,
сядь нарешті на цей упосліджений пірс,
доки тебе, п'яного дурня, не здуло на...
на божу милість!»
«дякую, господи», — прошепотів я.
«за тобою боржок», — посміхнувся він.
«не забарюся», — пообіцяв я
і зробив великий ковток.

чаплєнята

«обережно, двері зачиняються.»
нумо, маленька, виходимо.
почапаємо чаплєнятами
один за одним.

пасажири випрямлять спини,
дивлячись на чаплєнят,
що невпевнено, але невпинно
лапками лопотять.

вказівники прочитати
не вміючи до пуття,
чапають чаплєнята
прямісінько у життя.

при виході з ескалатора
чергова перепиня:
«тримайте за руку, будь ласка,
своє чаплєня».

крим

крим — тихий плав баркасу
вдосвіта морем імлистим.
окуні й пеленгаси
на шворках, немов намиста

на шиях смаглявих торгівців.
крим — мій кінець світу,
крапка — у небі кібець.
фісташок безплідні віти.

крим, ти моє прокляття.
недожоване штормом шмаття
прибережних півничок.
капітани, що в рукавичках

ховають обвітрені руки.
спалені сонцем луки.
невідворотність розлуки
і зустрічей, що як розлуки.

крим, ти моя надія,
кращої не бажаю.
наперекір вітровію
каміння везуть баржами:

десь прокладуть дорogu,
на якій, якщо доведеться,
порадуюся морогу,
що між камінням б'ється.

«криме, моя любове» —
відлунюватимуть завжди
чайок тужливі зови,
бесіда скель і води,

краючий крик муедзина,
і в мушлі, нагрітій в руці —
море, що, мов гитина,
роздивляється камінці.

СНІЖИНКИ

розумієш, новий рік — це не свято
і навіть не підбиття підсумків,
це просто одна секунда,
коли спіймана ротом сніжинка
тане на язиці.

розумієш, життя — це декілька секунд.
холодних вігтунків часу
під снігопадом.
розумієш, життя —
це коли сніжинки здаються солодкими.
розумієш, твій слід у житті —
сніговик із торішнього снігу,
змішаного з цьогорічним.
ти споглядаєш, як він тане, і усміхаєшся.
розумієш, щастя —
це коли ви дивитесь один на одного
й всередині вибухають салюти
і детонують склади ніжності.

розумієш, від радості
хочеться гопки скакати,
співати гурнуватим голосом щедрівок,
розмальовувати великими пензлями стіни
і взагалі — поводитися, як кіт,
обдовбаний валер'янкою,
але я лише підіймаю келих
і п'ю за сніжинки.

скрес

мрієш співати для неї коником-стрибунцем,
світуном літати над місячною доріжкою,
дати десятки ласкавих імен,
а називаєш — рідна.
щоб написати на льоді про першу в житті
ніжність,
ти, мов школяр, що втік із уроку креслення,
прибіг до річки з повними черевиками снігу,
а річка — скресла.

й раптом подумаєш: життя — це просто
тінь на дорозі від ваших постатей.
насінина соняшника проросла.
її посмішка.
сонце липнєве, усміхнене, круглолице.
подзвін лункий вігра об цямрину.
небо, відбите в люстерку криниці.
очі дитини.

ми незабудки, ми братики і сестрички.
ми вода і рука, що тримає лійку.
навіть електронні нолики і одинички
у нас — двійки.
не вірю, що є вихідні смс, а є буденні.
цілий світ, як новий лист — створено.
для мене твої повідомлення щодень
будуть святковими.

НАВЧАННЯ

згадалася парта біля вікна.
бажання щошвидше дорослішати,
оминувши планове набування знань.
напис «ласкаво просимо».

перший цілунок з настею —
при всіх, «з язиком», неквапний,
і як у порожньому класі
товстенька наташка плакала.

життя усе ще попереду.
недавно із другом побились.
бере відпустки у червні.
ніщо, загалом, не змінилось.

вчиться давати здачі.
віддає бутерброди собакам.
і синці та інші невдачі —
пусте, тому що насправді

ніщо не болить дужче
розбитого серця твого.
і хочеться не забути
кожен день, кожну мить його.

дівчинка здушено плаче.
не існує частин у мові.
і всі невідомі в задачах
все ще йому невідомі.

крейда в руці кришитиметься.
відповіді не буде.
та все, що йому лишилося,
він ні за що не забуде.

день народження

біля вікна, за яким темрява,
жива, мовби морок на дні океану,
на риторичні питання відповідаю ствердно.
ще не пласка рибина, та скоро стану.

плаватиму собі між двома шибками.
не ті часи перетворюються на саме ті,
варто намацати поруч вічність,
засинаючи на самоті. втім,

вічність має стільки ж спільного із часом,
як кава — з цикорієм чи з мовчанням крик.
день минає повільно, мов зима, і ясно, що
очікуванням закінчиться мій кільканадцятий
або нульовий рік.

лишаючи лобом відбиток на склі віконному,
раптом збагнув, що у думок і мрій,
виявляється, у кожного його власний голос. ну,
а у моїх — твій.

входини

можливо, так і має наставати «повноліття».
зима. нова квартира. порожньо і лунко.
сиджу на почепі стільця і наслухаю віхолу.
зрадів, неначе подарунку,

помітивши, що проростають вічка
картоплі в кошику на кухні.
не думаю про смисли, пам'ять, вічне
життя, минуле і майбутнє.

великі речі схильні до гордині,
мов проповідники до повноти.
скарбую те, що маю нині:
настільна лампа, кава, ніч, листи.

прийшов котисько, просить їсти. вже світає.
годинник цока серцю в такт, наперекір Еону.
й кохана написала «пригортаюсь».
і лащиться горнятко до долоні.

* * *

вона прийде зранку,
о шостій,
коли важке червоне сонце
щойно почне битися
крізь лаврову памолодь на набережній,
наївно визолочуючи, мов церковні куполи
або кубки футбольних чемпіонатів,
верхів'я статечних кипарисів.

вона тихенько пройде через двір,
намагаючись не наступити
на кольорові мушлі,
що ними учора гралась малеча,
та й покинула напризволяще —
відбивати місячне світло
й збирати скупку серпневу росу.

вона торкнеться грона винограду
на живоплоті —
ще зелений.
зніме рушник,
що сушиться на поруччях ґанку
і, витираючи мокре волосся,
наспівуватиме щось, зрозуміле лише їй
самій
та в'юнким срібним рибинам,
що ховаються у водоростях,
як діти у шафах, граючи в хованки.

в її очах відбиватиметься світло,
набагато яскравіше за цей ранок,
це добіла відбілене
у величезній морській пральні небо
і це сонце, найсліпучіше з усіх можливих,
щось,
що якраз і є основою світу,
тим, навколо чого все обертається:
луска на дні рибальських баркасів,
горіхи у кедрових шишках,
гас у лампах маяків,
терпка ізабелла під босими ногами
на свято врожаю
і сама вона,
що постукає у вікно
й скаже: «прокидайся, ведмедю!
дивись — новий день.
я вже стріла сонце,
і сьогодні воно усміхалось».

я схоплюся,
радісний, радісний,
і буду навіщось
довго шукати шкарпетки,
перед тим, як відчинити двері
ранкові,
солоному вітру й сонячним зайчикам
в її золотому волоссі, —
життю, яким я його бачу.

портофранко

схоже, останнім часом я трохи втомився
від літер, —
«щоденникова поезія», — каже друг, —
«тобі потрібно писати
щоденникову поезію,
сідати де-небудь
на парапетиках біля станцій метро,
трамвайних зупинок
чи старовинних оборонних укріплень
і занотовувати.
просто занотовувати, що бачиш». —
що ж, я бачу:
чайки
ловлять на льоту шматки білого хліба,
іноді проворонюючи якийсь —
він падає у штормові хвилі,
чавиться об каміння,
і ти розчаровано вигукуєш: «що ж ви так?»
я чую:
маяк на більшому фонтані
декламує: «ту, туууу, ту», —
морзянкою це має означати «R»,
тобто «вас зрозумів», —
або у нього якась своя азбука,
або він таки нас зрозумів.
вірю в останнє.
я відчуваю:
як хитається під ногами земля
після переходу тещинового мосту.

так він висловлює мрії про море.
я знаю,
що це місто не вимагатиме від нас мита,
як і ми не вимагаємо його одне від одного,
що неба над морем якраз стільки,
щоби птахи поверталися додому —
саме у цьому небі птахи повертаються
додому
і навесні, й восени,
що після нас тут не залишиться нічого,
окрім нас самих,
і
ще, можливо, хазяйка згадає
двох мовчазних персонажів,
які зупинялись в її квартирі
і стирали коркотяг.

* * *

коли вперше
дивишся на тисячі рибин,
що вмирають на палубі,
розумієш:
це по тобі —
тралом.
це ти — вилов.
маса.
запис у корабельному журналі,
звісно,
зі зменшеною питомою вагою.

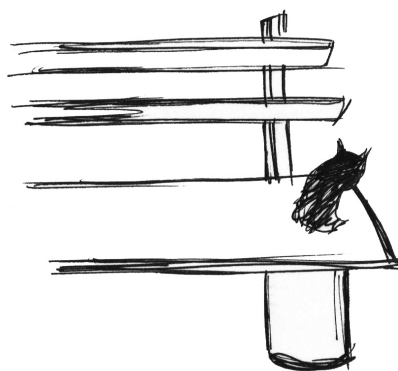
* * *

куди-
куди?
куди! —
квилить чайка,
не годна подолати вітер.
у, уу...! —
гразниться він,
гасаючи околяса
між навігаційними щоглами, —
не скаже,
куди.

* * *

хвиля приносить тобі
найбільш необхідне:
запах, звук,
запах її мокрого волосся,
звучання її тихого голосу.
хвиля забирає собі коштовне:
її сльози з теплого граніту причалу,
твої пісні під час шторму
і твою лайку
на втому й подерті об снасті руки.
а коли ти на березі,
й хвиля відходить —
море, мов жінка плечі,
оголює те, що хоче
показати всім:
порожні
покинуті
жителями
мушлі,
натільні хрестики,
золоті обручки,
дрібні гроші.

хрещення у стіксі

як собака, що гавкає тобі у спину,
а зупинишся — тікає,
минає моє життя цієї ночі,
тобто: сиджу на ґанку,
п'ю «хрещення у стіксі»
(водка + кола),
намагаюся записати те, про що не варто
говорити,
і спостерігаю, як із кожним ковтком
змінюється почерк.

про що мені йдеться?
певно, не про те,
що кількість кілець у стовбурі дерева
вказує його вік,
як обручка на безіменному пальці —
на майбутнє розлучення.
і не про те, що біль
при опіках і обмороженнях однаковий.
не про те, що я уникаю тих,
з ким колись був щасливий,
і, коли вони мені сняться,
скидаюся, мов короп у заростях очерету.

не про те, що той, хто ненавидить когось
за заподіяне зло
(бо є ще й інша, чиста ненависть, —
безпідставна, —
найживучіше, а значить, найдосконаліше

почуття;
взагалі, люди могли б мати
незле стабільний ринок цінних паперів,
якби надрукували акції своєї ненависті,
ну, але для того
люди мали би бути розумними),
так от: той, хто осуджує зло,
здатний на більше зло.
та йдеться мені про інше:
сонце щодня сідає, —
значить, хтось щодня поступається
йому місцем.

резюме

у холі благодійної організації
висів здоровенний годинник,
виготовлений із неонових трубок, —
просто тобі вивіска бару,
ото була б хороша назва, —
подумалось йому, —
щохвилини інша.

він поставив підпис у книзі відвідувань,
і охоронець змахнув рукою,
буденно, як чарівник:
ліфт — там.
у ліфті нічим не пахло.

поверх містив
декілька велетенських акваріумів,
в яких, мов соми, повільно й флегматично
ворушилися клерки,
іноді підпливаючи
по нову порцію гранульованого корму
до кавового автомату
або без особливого інтересу посмикуючи
гачки факсів.

– буль, — сказав він дівчині на рецепції.
– пробачте?
– ні. мені потрібна олександра.
– проходьте, —
махнула вона в бік акваріумів.

- заповніть анкету, будь ласка, —
олександра подала йому готовий бланк
із корпоративною символікою.
- для чого? у пакеті документів є резюме.
- для звітності.
- за використаний папір?
- ага.

«ваш вік»

двадцять, хм, — завагався він, — сім.

«сімейний стан»

був.

«найважливіші, на вашу думку,

місця вашої роботи»

збиральник

покинутих візочків у супермаркеті,

електромонтер,

матрос прогулянкового катера.

«ваші хобі»

збирання

кришечок від уманського жигулівського.

«яким ви бачите гармонійне суспільство»

не бачу.

чорт, — подумав він, —

чому вона так на мене витріщається?

невже я щось бурмотів?

він опустил очі, щоб подивитися на її ноги.

стіл був суцільний.

можливо, щоб приховувати хвіст.

тоді він подивився у вікно.

на протилежному боці вулиці

стояв смітник,

якось недоречно пофарбований
у блакитний колір.
у смітнику зацікавлено,
грунтовно розглядаючи
кожний віднайдений непотріб,
копирсався бомж.
він явно не вірив у благодійність.
і був правий.

– скажіть, де я вас могла бачити? —
запитала олександра.
– у пивниці за рогом?
– мені здається, на виставці
у центрі сучасного мистецтва.
ви художник?
– можливо. у дитинстві любив малювати
гятлів.
вони в мене добре виходили.
– саме гятлів? чому?
– не знаю. вони гарні.
– чічкан заробив купу грошей
на малюванні мавп.
– знаю. за власні портрети
завжди платять найкраще.

він вийшов через скляні двері-вертушку,
вкотре вилаявши їхнього винахідника.
бомж відірвався від свого
дивовижного кольору неба смітника:
– братішка, дай рубчик.
він дав бомжу червонець. менших не було.
гістав голуазину, запалив,

пошукав поглядом вікно,
через яке щойно дивився на вулицю.
з вікна за ним спостерігала олександра.
можливо, вони з цим посмітюхою в долі, —
подумав він.
– ого, да ти щедрий! —
якось роздратовано сказав бомж, —
дай сигаретку.
– хуй, загорнутий в газетку.
повз них прогуркотів трамвай.
за ним, хекаючи,
біг брудний кошлатий пес.
він провів їх очима, ні про що не думаючи,
і пішов у інший бік.
сонце,
увесь час тримаючись трохи попереду,
виблискувало на обох рейках.

мистецтво

*Творение рождается для того,
чтобы было куда не возвращаться.*

Алексей Босенко

наскільки б ти не вірив
у постійність висохлої фарби,
її кольори змінюються, мов забарвлення
шкіри хамелеона,
на абстракціях з'являються сірі відбитки
тіней художників,
на фотопринтах проявляються слова,
сказані фотографом і моделями,
і навіть луна у виставковій залі
відбиває звуки інакше
коли ти там
сам
на
сам.

що незмінне, то це звороти полотен,
тисячі маленьких клітинок,
у яких ніхто не виграє в хрестики-нулики,
ніхто не вище по них весільного рушника.
саме на зворотах відбувається життя.
дорога у степу,
висріблена опівденним сонцем —
довга.
таємна стежка
до припнутого у комишах човна —

коротка.
слід на воді від гвинтів пароплава —
зникомий.
дитячі сліди на піску —
назавжди.
біля виходу з галереї
дівчина, народжена,
щоб народжувати,
стоїть на колінах і
знимкує макрооб'єктивом мух,
що повзають по дохлому псові,
хлопець, народжений,
щоб нести на горгошах смерть,
звіддаля знуджено спостерігає за нею,
курючи в кулак:
починається дощ.
дим,
збиваючись докупи у вологому повітрі,
пливе між ними, мов на рок-концерті.
минає весна
дві тисячі одинадцятого року коду.
співайте, птахи, —
співають птахи.

баклицький

доля деяких картин
достоту відображає долю країни:
автопортрет вудона баклицького,
налякавши мою маму пронизливими
очима,
що спостерігають за тобою,
коли ти зайнятий своїм життям
у своїй маленькій кімнатці,
за декілька днів по дарунку
переїхав у село, до моєї бабусі, —
там було більше місця,
більше квадратних метрів життєвого
простору,
і, за ідеєю, вудон мав би
трохи вгомонитися
з цим своїм поглядом
серед старих ікон
і фотопортретів численних родичів.
через деякий час бабуся заявила,
що боїться «цьоєї голови», —
«вона дивиться!»

згодом баклицький,
написаний на дефіцитній двп,
затуляв діру в стелі — вхід на горище.
вкрився куряв'юкою й кіптявою.
у дитинстві я думав, що той борогатий
гядько на стелі —
ленін.

дійсно, чиїм ще портретом
мали право затулити гіру в дев'яності?
та й зараз, власне.

коли підріс, я відчистив і забрав старого
назад до киева.
кажуть, що це єдиний його автопортрет.
якби бабуса зізналася,
що він коштуватиме дорожче,
ніж її хата,
це було би печально.
а він так і не змінив свого погляду.
і, напевно, не змінить.

don't try
(in memoriam charles bukowski)

ти приходиш на кладовище,
всідаєшся у траву
й вітер з нагробків на тебе
згмухує куряву.
вічність насправді вміщена
у короткому тире.
на старих могилах квітнуть
болиголов і щирець.

пам'ять, як і непам'ять, лічать
лише до ста.
навіть курна дорога зрештою
зароста.
ти випиваєш кріпленого і дожидашся,
коли загребе.
лише ти сам по-справжньому
поминаєш себе.
згортаєшся у клубочок, засинаючи
на самоті.
на незапитане добираєш відповіді прості.
соромишся тремтіння голосу і руки,
читаючи і надписуючи книжки,
розпорюючи білі тіла листів.
затинаєшся, говорячи «я не хотів».
«не збреш» перш за все означає —
не кайся.
не намагайся.

а совість... словом, радій безсонню.
чекай світанку, неначе сонях.
няньчи вино, проводжаючи зграї,
усміхайся в темряві і відчувай, як
небо ближчає, коли кохана
виходить до тебе на ґанок.

станція наступна

ти засинаєш, але не спиш,
слухаєш, як: між рейками
серцем б'ється спориш,
скрикує потяг лелекою,

на втомлених вікнах вагонів
росте залізнична пати́на,
росте циганва на перонах.
а спробуй порахувати-но,

вкотре тебе проводжали
птахи на бугівлях вокзалу,
таблички «вихід у місто»,
кіоски з газетами й ліками,
годинники і таксисти —
«їхати, їхати, їхати».

кубляться пси під платформами.
гучномовець рече металево,
що ти своєчасно, за розкладом
відправляєшся від кінцевої.

пахне росою і скошеним сіном.
захід одним помахом мастихіна
фарбує в червоне пагорби і яруги.
я насипаю чай у велику кружку.

цей потяг хочеться ляснути по плечу
і назвати старим:
«чувак, ми їдемо в крим!
лічити зірки й кольорові вогні кораблів,
як ніколи відчуваючи опуклість землі,
набирати у капці піску, і, звичайно,
годувати бутербродами чайок.

говорити, щоб чути голос — словом,
сміючись, питати одне в одного: “як ти?”
і відповідати: “чудово”
(не рахуючи кількість складів у рядку)».
я націджую кип'ятку.

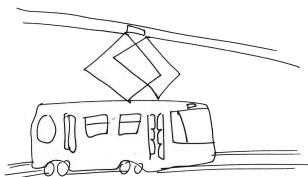
просто

найбільше смертей трапляється
між третьою і четвертою
ранку, якраз коли вулицями
проїжджають сміттярі,
тренькає перший, технічний, трамвай,
і черга за чергою,
розтинаючи темряву, вмикаються ліхтарі.

просто — дивишся у вікно
на стару грушу, радієш,
що гарно вродила, і наостанок
замість молитви подумаєш: «вже сіріє».
мені б хотілося померти зранку.

триматись за руки, відчуваючи, як між нами
тиша тече, мов ґлей. уявляється рання
осінь. мрячка. просто — пауза між словами
перетворюється на мовчання.

осінь. груша вбирається в жовті шати.
раптом вона пригадала, що рясно
груші вродили. і хоче йому сказати.
тиша лоскоче її зап'ястки.

осінщина

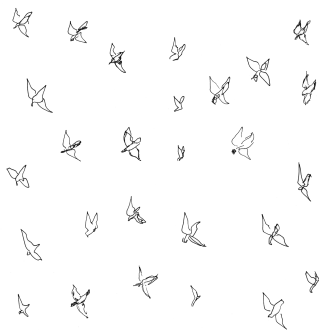
наближається гроза. вітер розчісує вулиці.
хочеться зупинитись, наче когось зустрів
знайомого, й довго розмовляти, щулячись
від холоду й холодного світла ліхтарів.

а потому мовчати й спостерігати, як
примхливо
змінюються думки, як виходить
із тебе тепло, коли перечікуєш зливу
просто неба на сходах підземного переходу.

слухати, як у хмарах, мов кіт легачий,
з боку на бік повертається грім.
з бездомним псом ділити по-братськи
останні гамбургер і картоплю фрі.

добре щось пити, і разом з будинками
втрачати різкість, наслідуючи дерева.
й добре, якщо ти десь між двома зупинками
трамваїв, або на вокзалі.
тобто якщо поруч міцні сталеві
горизонталі.

мов пілат, сам на сам із цілим
містом, що кожним вікном мовчить.
і мокрий одяг липне до тіла,
додатковою шкірою стаючи.

кутній столик біля вікна

бармен згортає літній майданчик,
зносячи до підсобки пластикові стільці.
та вікна ще настіж, приносяться фіранками
до білої айстри в твоїй руці.

голуби обсіли трамвайну зупинку,
туркочуть про життя. стигле яблуко
сонця скочується дахом будинку,
на налігачі місяць тягнути.

на вулиці пробка, і всі сигналять,
перекрикуючи гайвороння у сквері.
таксист на червоній пом'ятій ауді
вийшов з машини, стягнувши светра,

й задивився кудись — де з небом
зливаються в сутінках горішні поверхи,
де недоказане все рівно чується, а недо-
чуте двічі повторюється.

де осінь ворожить на листі, вёршачи,
(ворушить губами, спокійна з лиця)
якому листочку злетіти першим,
якому лишитися до кінця.

світлечці

і небо, й море — кольору старого тиньку.
навскісний дощ — удень. а на світанку —
наскрізний. і зоколишні будинки
мерзлякувато загортаються в платани.

й хоча над портом — кольорова темінь,
нарізана прожекторами, як вітражне скло,
і хмар торкнутись можна, мов шпалер на стелі,
за ними — сонце сходить (чи зійшло).

й немає щастя більшого, окрім, лишень
очей дитини, що годує чайок,
ніж гріти руки одне в одного в кишенях
і слухати, як місто прокидається,

і знати: море у обіймах виднокраю
затишне й рідне, мовби сіль в сільниці.
і чайки, квілячи, уже чекають
на крихітні долоньки в рукавичках.

хай світло маяка, заломлене на грузки,
губитиметься між міськими ліхтарями.
хай вітер братиме нитки з твоєї хустки —
він не знайде щілини поміж нами.

любка, налий усім моїм грузям

зрештою одного дня будь-хто з нас,
підійшовши до тютюнового кіоску,
дивиться на кольорові пачки
і зачудовується,
і коли підштовхують у спину,
мовляв, роздупляйся, бо ж черга,
і продавщиця
запитально визирає у віконечко,
він каже їй, очевидно:
«дайте мені сигарет».
«яких?» — питає вона.
«та все рівно», — відповідає він.

рано чи пізно
ти розумієш, що назви речей навколо
не мають жодного сенсу,
тимчасом складаючи твоє оточення.
якщо подумати, приміром,
про приморський бульвар, —
бульвар біля моря названо приморським,
добре, що не причорноморським, —
думаєш ти.

можливо, саме топонімія і створює нас
такими,
якими ми є — з недовірою словам і речам,
людьми з невпевненим сприйняттям
дійсності,
можливо, саме тому ми,

навіть влаштувавши життя,
до скону не можемо покластися на його
справжність.

я уявляю собі, як коли-небудь
зберу всіх своїх грузів,
усю цю компанію диваків,
жоген з котрих ні в чому не впевнений,
навіть якщо у нього «все нормально»,
а таких небагато, зазвичай у моїх грузів
нічого не нормально,
вони навіть похваляються цим,
правда, іноді вони втомлюються, і тоді
засідають в якомусь офісі,
покурюючи на кар'єрних сходах,
будують будинки, одружуються,
навіть вагітніють.
та коли до «нормального»
лишається кілька кроків,
їх чомусь обламає,
і вони плюють на все і пускаються берега,
загалом алкогольного,
або ж починають відчайдушно сумувати,
стаючи кислими, немов
кримське вино домашнього виробництва,
і підозріливими, немов
привокзальні патрулі:
«слухай, мені здається,
що все якось не так», —
кажуть вони мені,
і я погоджуюсь.
так от, я зберу їх усіх,

скільки б їх на той час не лишилося,
в якомусь барі на контра́ктовій,
з музичним автоматом
і огрядною барменкою
в леопардовому фартушку,
і скажу таке:
— любко, налий усім моїм друзям!
і доки ти наповнюєш віскарьові келишки
«козацькою радістю»,
нехай наповнюється наше життя
тим, у що нам так важко вірити —
фотознімками, есемесками,
магнітками на холодильник,
освідченнями у коханні тощо.
нехай собі повниться сумнівами.
бо в такому разі наша смерть, не маючи,
окрім слова,
відомої нам форми,
взагалі не існує.

виріст

хочеш, щоб час застиг.
замаскувався, заліг.
на полицях більшає книг,
і серед них — твоїх.

рятують латки мереживо
із бажань, учинків та слів.
у записнику меншає
невикреслених номерів.

і не поведе мати
викочувати переляк
коли навесні раптом
страшно дивитися, як

крізь біле б'ється зелене.
і важче стає розрізнити
закінчене й нездійсненне.
хрестини і панахиди.

твій час і твоя історія
стікають тоненькою цівкою.
здіймаючи очі горі,
мов піп у старій церквіці,

неквапом справляючи треби,
крізь каламуття шиб
нестямно дивишся в небо,
тобто — углиб.

«троянда, відквітнувши,
увічнена назвою,
лишила довіку оголене ймення»*

зривається гроза,
калюжі коло будинку пускаються берега,
злизуючи зі шляху пил і пилок,
я тільки сьогодні зрозумів,
що жовті розводи після зливи —
то не від кислотного дощу,
а просто пилок.
я тільки сьогодні зловив себе на думці,
що займаюся прискорюванням життя,
розуміючи, що
гори здаються тим більш недосяжними,
чим вище на них підіймаєшся;
але ранок, де б я не був,
завжди починається співом птахів,
і цього достатньо
для ще одного початку.

що ще?

я так само уважно роззираючись
ходжу містом,
тими ж звичними маршрутами,
рахую сходинки на станціях метро
й миттєво забуваю їхню кількість,

---

* «Stat rosa pristina nomine,
nomina nuda tenemus»

мені так само не подобається
етикетка улюбленого вина,
мене гратують обклеєні рекламою стіни,
та й просто стіни,
відверті, не пофарбовані,
що ж,
адміністрація
не несе відповідальності за покупців,
навіть якщо у них є дисконтна картка
і їм потрібен пакет.

життя неминучіше за смерть,
воно, як мінімум, має минуле,
смерть, вірогідно, й теперішнього не має,
я тільки сьогодні збагнув,
що смерть така само беззмістовна,
як зачинена на прибирання
поміж першою і третьою ночі
вокзальна зала очікування —
сама очікуючи на пасажирів,
назві своїй дивується.

що хочеться пам'ятати —
пташиний гомін
за хвилину до закінчення зливи,
і злагоджену вервечку ґанків,
з яких я дивився в небо,
дякуючи.

дощ спинився,
біляве весняне небо,
млосно мружачись, зазирає у вікно,

скоро знову почнеться спека;
вино закінчилося.
потрібно урвати цього листа
невідомо до кого,
хто знає, що він — йому.
сподіваюся, серед цих літер,
немов кофеїн у кавових зернятах, є
те, важливе,
принаймні, воно має тут бути,
принаймні, я хочу думати, що воно
є.

E40

сонце, прокинувшись скраю
траси, мружиться і кліпає спросоння,
як дитина, очі протирає
теплими маленькими долонями,

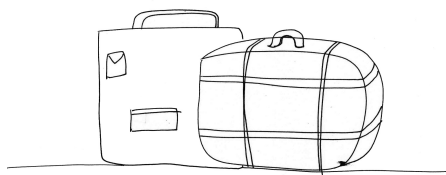
довго роззирається, мов зайда,
вибираючи шлях коткий.
і повільно рушає на захід
поміж фурами неповороткими.

ти будеш

спостерігати, як кубляться біля підземки
алкоголіки і продавці «сторожової башти»,
як вертаються додому
після бездумних ночей
клабери, геймери
і завсідники стриптиз-барів,
як запалюються і гаснуть ліхтарі,
як злітаються до твого ґанку
на безпечну енергозбережну лампу нетлі,
не маючи змоги
ані вгамувати потребу у світлі,
ані померти.
чекати, коли загориться хатка равлика.
це трапиться десь посеред
твоєї улюбленої ночі,
коли ти питимеш світлий лагер
і слухатимеш секс пістолс.

потому лишиться
дивитися, як
нетлі летять на свічку у тебе в руках,
як місцеві алкоголіки копатимуть яму,
підбадьорюючи одне одного матірцем,
як хтось читатиме твої файли на диску d
і приносить твоїм родичам
торішні номери «сторожової башти»,
переконуючи, що там
тобі добре.

пам'ять

він знає, як пахне шизофренія:
пам'яттю — скринею з відламаним віком.
мигдалем, пересмаженою олією
і цвіллю з підвальних вікон.

будунок. троянди, вкриті на зиму.
вітряно. мжичка. холодно в спину.
осінь змиває залишки гриму.
горобці обкльовують горобину.

кіоск. смітник. пляшки. зів'ялі квіти.
автобусна зупинка. лиця, мов окрайці.
він гістає гаманець, відчуюючи, як щомиті
щось усередині уривається.

кава в пластанці за чотири гривні.
(зámok в тобі, якщо вірити кафці.)
він хотів би вийти з цієї гри на
зоране поле за автозаправкою,
сісти спиною до машин і чекати,
лишивши на ранок цигарку останню,
доки з-за чорного перекаату
оранки виповзе сподівання.

музика. сварки. скрипіння ліжка. і над усім —
баштові крани, немов хрести.
навіть шепіт трохи відлунює від стін.
він хотів би, але не може піти.

ранок

мати замішує на пампушки.
тече крізь сито мука.
і губи її воруються
в такт рукам.

мо, хоче собі розказати,
як радісно жити на світі,
як вдосвіта вийшла із хати,
вдихаючи ще не прогріте
солодке ранкове повітря,

у господу попросила
ще трохи роси на стежках?
а дерев'яне сито
аж сміється в її руках.

«дякую, боже, що терпнуть
пучки, тримаючи обичайку.
це нічого, боже, звичайно –
вже ж прохолодно. серпень.

за те, що під поглядом пильним
ще ходжу, нехай і повільно.
і що ніщо не є постійним,
і що ніщо не є постійним.»

гепієнг

приблизно так: ти йдеш у справах,
минаєш якесь упосліджене місце,
до прикладу, шулявський ринок,
й мимохіть спостережене тобою
життєве гійство
змушує буквально вдавнитися
непереженою
фантазією.

приблизно так: зупиняєшся
біля входу в метро
й раптово розумієш:
ще трохи, й тобі кранти:
алкоголізм, самотність, шизофренія,
всі ці штуки здаються достоту
абстрактними
і навіть веселими, —
нічого, — думаєш ти, — нічого,
то всьо лише риси особистості, —
доки вони не беруть тебе за горло,
як-от зараз, у цьому натовпі,
що преться, штовхаючи тебе,
мудака, який стоїть серед переходу,
затуляє вхід, вихід,
стоїть тут, мов лєнін,
затиснувши в кулаці шапку
із лупою і думками про світле майбутнє,
ловить кайф, розвелось наркоманів.
ти стоїш і не можеш знайти зачіпку:

бажання випити,
зустрітися з кимось,
вчинити якусь нісенітницю.
тебе просто загібає:

жодної країни громадянин,
жодного міста житель,
жодної жінки коханець,
ще й не пишеться, курва, останнім часом.

не кажучи вже про те, що,
на крайняк, знайдеться яка-небудь
попсова родова болячка, —
скоро щось обов'язково тебе прикінчить.

звігти

отже, коли мене питають,
чому я написав про щось саме так,
а не інакше,
як відбувається моє особисте зачаття
слів,
цих чорних генетичних символів,
що завжди тримаються купи,
я кажу — лелеки принесли.
втім, поговорити я хотів не про це,
тож повернімося на шулявську,
до негрів і секонд-хенду,
до затягнутого рабицею
і китайськими серпанками
джинсів і білизни мосту,
моя порада —
коли на душі шкребуть пацюки,
зайдіть на той міст, нагору,
і подивіться на все безумство звігти.

щастячко

теперішнє здається мені люстром,
у якому праве лишається правим, ліве —
лівим, як не крути,
суть в тому, що ти не можеш змінити
внутрішню автобіографію,
переінакшити факти та їхні засновки;
минуле — дзеркало заднього огляду,
в якому все далі, ніж здається,
і що б там не відбивалося,
як би ти не стишував швидкість життя
або не прискорював,
відбите у минулому ніколи не обжене тебе,
але й ніколи не лишиться за поворотом;
майбутнє — дзеркало,
завішене чим трапилося
без всякого на те приводу.
але це теорія, а на практиці — гівчина,
яка сидить навпроти мене
і п'є великими ковтками мінеральну воду
зі стрьомною назвою «ранкова роса»,
чорно-біла знимка площі
із вколажованими в неї кольоровими
людьми,
зелений паркан на розі,
від якого лишилася лише одна секція, —
що вона загороджує, незрозуміло, —
все це вже ніколи не повториться.
це все не повториться —
кажу я гівчині з мінералкою,

і вона відводить очі,
зацікавлено роздивляючись
бульбашки у баклажці.
це не повториться — кажу чоловікові,
що підійшов запитати котра година,
«спасибо», — відказує він,
«пожалуйста», — погоджуюсь я.
принаймні,
мене ще не один і не два рази
порве на шматки
від гострого відчуття миті,
коли щокожна секунда життя,
проходячи крізь все тіло,
робить лоскотно кінчикам пальців
на ногах. мені ще випаде, як-от зараз,
потримати в руці,
мов сонечко-божу корівку,
моє щастя, моє щастячко,
спостерігаючи, як воно повзе,
не послуговуючись накресленими
на долоні лініями,
у тільки йому відомому напрямку.

терези

гойда! розставивши руки, як крила,
на моїх терезах, мов на гойдалці, —
небо злетіло.
із птахами, із хмарами, сонцем — гойда!

вітер цілує поле у прогін,
волошками і молочаєм прикрашений.
шкала, на якій немає ні поділок,
ні стрілки, ні краю, показує,

як чапля куняє одним оком,
другим дивлячись у люстро води.
як гітвора несеться до сховків,
скоромовкою лічачи до п'яти.

як бабуся із кошиком стане,
подивиться вгору і знов піде.
як занурюють у річку платани
коріння, натруджене за довгий день.

як гроза, підперезана тонкою крайкою
блискавки, неквапом спускається з гір.
терези життя з однією шалькою
показують більше, тобто вірно.

вітер в соснах

ніяк не заснути. ковдра, немов тороси
криги. рибиною плисти б до лунки.
і хочеться згадати про щось
важливе, й воно не спадає на думку.

«вітер з'являється, коли небо ще чисте,
поспіхом, звично зриваючи з кленів,
мов корінці від квітків, листя,
ще живе, ще майже зелене.

схиляють голови щоглові сосни. напевно,
моляться, не стаючи на коліна.
кожна тримається за землю
міцніше, ніж він.

...

вмикається світло, й ураз гроза
глухне, немов би накрита дергою.
ритмічно пищить, здаючи назад,
аварійна машина обленерго.»

ночі нема кінця. час ущільнений, мов перга.
важливе завжди у трикрапках, на споді.
приходить пес, всігається у ноги
і дивиться в дощ, наслідуючи господарю.

усмішки і посмішки,
підмети і присудки

одного разу я присвятив книжку одній жінці.
за п'ятнадцять хвилин до того,
як я подарував їй перший примірник,
вона докладно розповідала про свій перший
досвід анального сексу
(не зі мною, звісно):
я зізнався, що, якщо вдягнути навушники
з рамштайном,
це може виявитися непоганою втіхою.
сподіваюся, в моєму житті
не згодиться подібний досвід.
тож, простягаючи жінці книгу,
ще теплу,
розкриту на сторінці з ініціацією,
думаючи, що приблизно такі самі відчуття
виникають, коли вистигає
тіло померлої близької людини, —
я мимохіть
щиро
сміявся.

одного разу мені довелося розмовляти
з коханцем моєї жінки.
«ти її любиш?» — по двох годинах
порожнього базікання
запитав я у нього.
«ні» — не вагаючись, відповів той.
я посміхнувся, та й пішов собі.

одного разу
(напередодні розмови з тим коханцем)
я побачив у очах жінки вираз,
ні, радше паволоку виразу,
що закутала в себе — її, мене, увесь перон
глухого прибережного містечка,
кіоски з чебуреками
й сувенірними магнітами,
море.
вираз «знаєш, я би змогла
трахнути цілий світ,
почергово».
я усміхнувся й скерував себе
до привокзального гастроному —
каплиці багатих духом.

увечері того ж дня ми сиділи у пивничці
з доречною назвою «пивосвіт»,
я замовляв, замовляв і замовляв,
під кінець другої години розмови
і четвертого літра
кримського традиційного
з певною навіть полегкістю
зрозумів, навіщо до цього часу
слухаю її, — ба ні, — веду полеміку:
виявляється, я спогівався,
що буду першим
із того списку усього світу.
першим.
я навіть подумав,
що у певному сенсі вона —
незаймана.

увесь вечір я посміхався.
наступного ранку
я прокинувся від того, що жінка
здерлася на мене верхи,
немов наїзник на коня,
в принципі, так воно й було,
правдоподібності догавали уламки
непевного призначення
бетонних конструкцій,
що ними, подібно до київського іпогрому,
рясніють кримські пляжі.
що ж, — подумав я, —
якщо у цих перегонах
ми й не виграємо першості,
принаймні, я виграю тебе,
і зроблю це як слід,
ти у мене будеш вголос молитись,
входячи у фінішні ворота.

було, щоправда, у цім содомі
огне, що мене розчулило:
шурхотіння гальки під її голими колінами.
зрештою я підклав під них свої долоні,
подумавши, що це подібно до того,
як запихаєш поміж книжками на полиці
порожнього
відкритого
розітнутого
конверта,
в якому була поштівка від друга
(її ти на певний час ставиш на ту ж полицю,
але лицем до кімнати).

взагалі, злягання мені чомусь
завжди асоціювалося із розкриттям листів.

коли ми поснідали у тому-таки «півосвіті»,
жінка побігла до коханця,
пообіцявши зустрітися зі мною увечері.
увечері вона не прийшла,
і я сам поплуганився туди, де вони жили.
в десятиох метрах від будинку,
в якому вони слухали свій рамштайн,
й відбулась беззмістовна розмова
із його відповіддю «ні» у кінці.

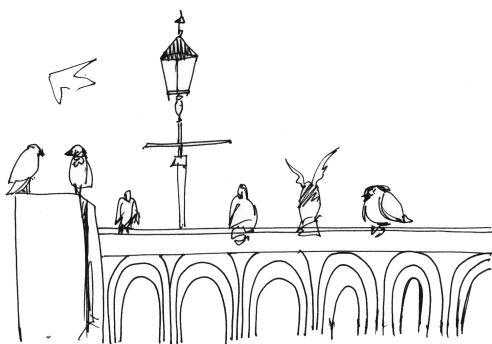
я розвернувся
й підтюпцем попрямував до набережної
з її нескінченними запасами червоного молодого.

він повернувся до жінки
слухати рамштайн.

я до світанку
безумно сміявся,
простягав руку
випадковим перехожим курортникам,
татарським торгашам, місяцеві, морю.

зійшло сонце,
а з ним підійшов потяг до киева.
божевілья скінчилося.
або почалося.
тут — як і з життям —
напевно не скажеш.

портато

він сидітиме біля вікна, пригадуючи кривди
і правди, не рахуючи, втім, чого було більше.
потім прошамотить до дверей,
повагом вдягнеться, і вийде до
моря, карбованого зморшками,
як його обличчя.

мов кран портовий, просолений і кощавий,
схилиться до пристані, говорячи з притиском:
«до зустрічі, дівчинко,
або, що певніше, — прощай»
і, відвернувшись, продовжить дивитися

на кораблі, котрі, мов священні індійські корови,
стоять серед хвиль, ремигаючи корм,
на пацюків, що виповзли з тріщин довгобудови,
і нюхають вітер, очікуючи на шторм.

ненаписане

вдосвіта,
зустрічаючи перший місяць літа,
пишучи на вогкій землі «велкам»,
засдрячи і підспівуючи птахам,
змушуючи повітря тремтіти

від передчуття виникнення порожнечі,
ворушу пальцями ніг —
не тому, що холодно, а від збудження —
пригадуючи повсякденні
речі із минулого:

сутінки навколо письмового столу,
освітленого лампою,
олов'яні ложки другого сорту,
на яких лишаються знаки від зубів,
саморобні ліщинові вудки,
любисток на зелену неділю,
воскові свічки,
що схиляються в поклони
у літню спеку,
інше,
а найвиразніше —
перші усвідомлення втрати
і бажання втрачати,
щоб було що втрачати
і берегти.

Є.

виходить — вийшло.
виходить

друг, дівочою панchoхою пігперезаний,
з похмілля, мов диктор новин, скорботний,
каже: «кул, з нас уже достатньо поезії,
давай, заряджай водний».

а мене вже не.
я сиджу на приморському бульварі
у вбого мебльованій шпарі,
курю у вікно,
і там, де мало би бути воно,

бачу самотній ліхтар,
в туман з головою закутаний,
але знаю, що море — там,
бо інакше не може бути.

ЕЛЕКТРОКНИГА

Сучасна книжка існує огразу в декількох «агрегатних станах» — електронному, друкованому, аудіо тощо. У проєкті «Електрокнига» електронні версії розповсюджуються умовно-безкоштовно, з оплатою постфактум.

Якщо ця книжка потрапила до вас безкоштовно, ви можете віддячити Іванові Кулінському, переказавши 15 грн на гаманець Вебмані U324055041845. Це можна зробити за допомогою терміналів поповнення рахунків в розділі «Електронні гроші» у будь-якому гастрономі.

Якщо ви хочете мати паперовий примірник книжки, дізнатися про наявність у книгарнях чи замовити його можна за адресою elektroknuga@mail.ua, і ми відішлемо книгу поштою по Україні або передамо при зустрічі в Києві. Цю та інші книжки видавництва «Електрокнига» в паперовому вигляді ми друкуємо на замовлення невеличкими накладками. Це все ще трохи дорожче звичайного друку, але це гарна нагода врятувати кілька берізок і підтримати молодих авторів.

З повагою, Антон Санченко

Найкращий спосіб спонукати автора писати наступну книжку — розраховатися з ним за попередню.

Літературно-художнє видання

Іван Кулінський

Автобіографія

поезії

Художник — *Серафима Зотикова*

Дизайн та верстання — *Іван Кулінський*

Художні редактори — *Борис Єрофалов, Андрій Пучков*

Фото для 1-ї сторінки обкладинки — *Ілля Святогоров, Іван Кулінський*

Фото для 4-ї сторінки обкладинки — *Іван Зотіков*

Іван Кулінський на facebook: <http://www.facebook.com/i.kulinsky>

Здано до складання 12.09.2012. Підписано до друку 22.11.2012.

Формат 75 x 90 ¹/₃₂. Гарнітури «АС plus», «Ticker Tape».

Ум. гр. арк. 4,7. Обл.-вуд. арк. 7,2.

Книга про місця гніздування птахів і портових кранів, посібник із пересадки внутрішніх органів залізниць, автотрас, вулиць асфальтових та брукованих, тунелів підземки, стежок і манівців, повітряних коридорів та химерних маршрутів кораблів із вільною практикою. Про перечікування дощу просто неба та про те, що «найкращий вихід — завжди наскрізь» (Р. Фрост)

